

คำบูชาในวันวิสาขบูชา

เราทั้งหลาย, นับถือพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด, ว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึก, พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด, เป็นศาสดาของเราทั้งหลาย, พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, เป็นพระอรหันต์, ตรัสรู้เองโดยชอบแล้ว, ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ, ทรงดำเนินดีแล้ว, ทรงรู้แจ้งซึ่งโลก, เป็นยอดสารถิ, ผู้ฝึกคนที่ควรฝึก, เป็นศาสดา, ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย, เป็นผู้เบิกบานแล้ว, เป็นผู้จำแนกแจกพระธรรม

อนึ่ง พระธรรม, พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, ตรัสรู้ไว้ดีแล้ว, เป็นธรรมที่จะเห็นได้ด้วยตนเอง, มีผลไม่จำกัดเวลา, เป็นของจริง, ที่จะเรียกกันมาคู่ได้, เป็นความดี, ที่จะน้อมนำเข้ามาในตนได้, อำนวยวิญญูชนทั้งหลาย, รู้แจ้งได้จำเพาะตน

อนึ่ง, พระสงฆ์สาวก, ของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, เป็นผู้ปฏิบัติดี, ปฏิบัติตรง, ปฏิบัติเป็นธรรม, ปฏิบัติน่านับถือ, นี้คืออริยบุคคลสี่คู่, นับเรียงองค์เป็นแปด, มีพระโสดาบัน เป็นต้น

ก็แล, ปุชณียวัตถุนี้, สร้างอุทิศ, พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, เพื่อได้เห็น, แล้วระลึกถึงพระองค์, เพื่อให้เกิดความเลื่อมใส, และสังเวช

บัดนี้, เราทั้งหลาย, มาถึงกาลวิสาขปุณณมีนี้ ซึ่งตรงกับวันประสูติ, วันตรัสรู้, และวันปรินิพพาน, พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, จึงมาพร้อมกัน ณ ที่นี้, ถือนเครื่องสักการะ, มีประทีป รูปเทียน เป็นต้น กระทำกายของตน ๆ, ให้เป็นภาชนะ, รองรับเครื่องสักการะ, จัดระลึกถึง, คุณพระรัตนตรัยเป็นอารมณ์, กระทำประทักษิณ, ปุชณียวัตถุนี้ ๓ รอบ, ทำการบูชา, ด้วยเครื่องสักการะที่ถือไว้นี้, ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, แม้เสด็จปรินิพพานนานแล้ว, แต่ยังคงดำรงอยู่, โดยพระคุณทั้งหลาย, อันบัณฑิตพึงรู้ได้, จงทรงรับ, เครื่องสักการะ, ที่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ถือนไว้แล้ว, เพื่อประโยชน์เกื้อกูล, เพื่อความสุข, แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, สิ้นกาลนาน เทอญ ฯ

.....